

OMHOOG

Wijzer in geloof en leven

Jaargang 69

18

Weekblad voor kerk en samenleving

04 mei 2025

De Pastorale Raad

van het Bisdom Paramaribo

Door: P. Tjon Kiem Sang

Op zondag 20 april jl. – het hoogfeest van de Verrijzenis van de Heer – heeft de Bisschop van Paramaribo de officiële afkondiging gedaan van de instelling van een Diocesane Pastorale Raad voor het Bisdom Paramaribo. Gelijk met de afkondiging van deze raad is ook het reglement, dat het functioneren van deze raad vorm geeft, in werking getreden. De volgende stap is dat in de komende tijd alle parochies, priesters, diakens, religieuzen en bisdomorganen uit hun midden personen kiezen om deze raad te bemensen, dit opdat de raad inderdaad een waarachtige weerspiegeling wordt van de lokale geloofsgemeenschap. Zodra deze personen zijn voorgedragen en benoemd door de bisschop, kan de raad aan de slag met haar eerste taak die door de bisschop zal worden opgelegd.

De laatste keer dat deze raad was ingesteld was op 10 augustus 1996 door mgr. Aloysius Zichem, en de eerste taak die hij toen gaf aan deze raad was het bestuderen en eventueel aanpassen of bijstellen van het concept beleidsplan. Uiteindelijk werd dit concept door de raad van harte aanbevolen aan de bisschop en hij heeft het toen ook afgekondigd als het beleidsplan voor het Bisdom Paramaribo voor de periode 1997-2002. Hierna heeft de raad nog voor enige tijd doorgewerkt maar is op gegeven moment formeel opgehouden te bestaan toen mgr. Zichem in 2003 met emeritaat ging. Het bestaan van deze raad is nl. onlosmakelijk verbonden aan het ambt van de zittende bisschop. Zodra de zetel vacant wordt houdt deze raad op te bestaan. Zijn opvolger – mgr. Wim de Bekker – heeft tijdens zijn ambtsperiode geen pastorale raad ingesteld.

De instelling van de diocesane pastorale raad is geen uitvinding van ons Bisdom, maar is een vereist die door het kerkelijk recht wordt voorgehouden. Canon 511 van het Wetboek van Kerkelijk Recht stelt nl. het volgende: "In elk bisdom dient, in zover de pastorale omstandigheden dit raadzaam maken, een pastorale raad ingesteld te worden, wiens taak het is onder het gezag van de bisschop te bestuderen wat op de pastorale activiteiten in het bisdom betrekking heeft, hierover te beraadslagen en daaromtrent praktische besluiten voor te stellen." De navolgende canones geven beknopt aan hoe deze raad moet worden samengesteld, waaraan de leden van de raad moeten voldoen, wat de taak en de werkwijze van de raad is en dat er een statuut (reglement) dient te zijn die het functioneren reguleert.

De oorsprong van de pastorale raad vinden wij in het Tweede Vaticaanse Concilie – de grote oecumenische vergadering die door paus Johannes XXIII werd geopend op 11 oktober 1962 en door zijn opvolger, paus Paulus VI, werd afgerond op 08 december 1965. Het is in een van de documenten die door dit concilie zijn voortgebracht dat het idee van een pastorale raad voor een bisdom voor het eerst wordt aangehaald. Het decreet Christus Dominus, dat handelt over het herderlijk ambt van de bisschoppen in de kerk, stelt in paragraaf 27 het volgende voor: "Het is zeer wenselijk dat in ieder bisdom een aparte pastorale raad wordt ingesteld waarvan de diocesane bisschop zelf de voorzitter is en waartoe speciaal gekozen clerici, religieuzen en leken deel van zullen uitmaken. Het is de taak van deze raad al wat tot de pastorale activiteit hoort, in ogenschouw te nemen, een mening hierover te vormen en praktische conclusies te trekken." De bewoording "het is zeer wenselijk" maakte in feite de instelling van zo'n raad in een bisdom tot een optie en de diocesane bisschop had dus de vrijheid om te beslissen of hij nou wel of niet zo'n raad in zijn bisdom nodig achtte. De concilievaders hadden bewust gekozen voor een dergelijke bewoording omdat zij zich ervan bewust waren dat de omstandigheden in de bisdommen zo divers waren, dat het verplicht stellen van een pastorale raad niet raadzaam was.

In enkele daaropvolgende officiële kerkelijke documenten wordt het nut en de instelling van zo'n raad herhaald, en steeds meer gaan de bewoordingen in de richting van een verplichte vereiste. Een ander conciliedocument, t.w.

het decreet Ad Gentes Divinitus, over de missieactiviteit van de kerk, zegt over de pastorale raad het volgende: "Het is de taak van de bisschop, als leider en centrum van eenheid in het diocesane apostolaat, om de missionaire activiteit te bevorderen, te besturen en te coördineren, zo evenwel dat het spontane initiatief van hen die deelhebben aan het werk wordt gediend en aangewakkerd. [...] Om een betere afstemming te bevorderen richt de bisschop indien mogelijk een pastorale raad op, waaraan clerici, religieuzen en leken via gekozen vertegenwoordigers deelhebben" (#30). Met zijn apostolische brief Ecclesiae Sanctae in 1966, kondigde paus Paulus VI officieel de inwerkingtreding van de twee voornoemde decreten aan. Daarmee wordt in feite bevestigd dat de inhoud van die decreten – waaronder dus ook de instelling van een pastorale raad – officieel deel is geworden van het leven en de traditie van de kerk.

Wordt vervolgd op pagina 2

ROOMS-KATHOLIEK

BISDOM PARAMARIBO

HENCK-ARRONSTRAAT 14, Paramaribo - SURINAME

Donateurs in Nederland kunnen donaties t.b.v. het RK Bisdom Paramaribo overmaken/storten op onderstaande rekening op naam van:

Stichting Surinaamse missie
BRED A - NEDERLAND

NL78INGB0000120254

De Pastorale Raad

van het Bisdom Paramaribo

Naar aanleiding van het voorgaande vond de Congregatie voor de Clerus het verstandig om een diepgaande consultatie te houden met de bisschoppenconferenties over de hele wereld, zodat zij hun adviezen of voorstellen met betrekking tot de tot dan toe opgedane ervaringen met het nieuwe adviesorgaan van de bisschop kenbaar konden maken. Hierna werd er een plenaire vergadering bijeengeroepen waarvoor de Congregatie voor de Bisschoppen, de Congregatie voor de Religieuze en Seculiere Instituten en de Raad van de Leken werden uitgenodigd. In deze vergadering zijn de leden van de plenaire vergadering met de ontvangen reacties en de genomen besluiten gekomen tot een gemeenschappelijk standpunt over het belang en de wenselijkheid van de oprichting van de pastorale raad. De Congregatie voor de Clerus kwam daarna op 15 maart 1972 uit met de circulaire brief Omnes Christifideles, die uitsluitend handelt over de pastorale raden.

Tenslotte werd in de herziene uitgave van het Wetboek van Kerkelijk Recht van 1983 een canon opgenomen, die de instelling van de pastorale raad tot een kerkelijk wet had verheven.

De instelling van de pastorale raad past helemaal in het proces dat door paus Franciscus enige jaren terug is ingezet: een synodale kerk, die gekenmerkt wordt door de drie sleutelwoorden *communio*, *participatio* en *missio*, is een kerk waarin het pastorale beleid gevormd wordt door overleg waarin heel het gelovig volk – de bisschop, tezamen met de gewijde dienaren, en de leken, inclusief

degenen die een godgewijd leven leiden – aan deelneemt en vormt geeft. Op deze manier kan “de pastorale raad de bisschop daarom zeer nuttige bijstand verlenen door voorstellen te doen en suggesties te doen met betrekking tot missionaire, catechetische en apostolische initiatieven binnen het bisdom; over de bevordering van de leerstellige vorming en het sacramentele leven van de gelovigen; betreffende de bijstand die moet worden verleend aan de pastorale activiteit van priesters in de verschillende maatschappelijke omgevingen of territoriale gebieden van het bisdom; over hoe het publiek bewust gemaakt kan worden van kwesties die de kerk aangaan, enz. De pastorale raad kan ook zeer nuttig zijn bij het tot stand brengen van een wederzijdse uitwisseling van ervaringen en bij het voorstellen van initiatieven van verschillende aard, om de bisschop duidelijker de concrete behoeften van de bevolking van het bisdom te laten zien en hem de meest geschikte lijn van pastorale actie voor te stellen” (Omnes Christifideles, 9).

Het is nu uitzien naar de eerste plenaire vergadering van deze raad voor het Bisdom Paramaribo, dat zeker voor de komende jaren een belangrijke bijdrage kan leveren aan het pastorale beleid van onze lokale kerk, temeer omdat wij leven in een tijd die gekenmerkt wordt door stevige uitdagingen op verschillende gebieden zowel in de kerk als in de bredere samenleving.

De volledige tekst van het reglement van de pastorale raad kan worden gedownload van de website <https://omhoog.org>

Kerkelijk Museum

BISSCHOPSHUIS

Open:
dinsdag t/m
vrijdag van
9-12 uur.
Op zondag
volgens
afspraak
(tel.: 473306
of 866 4623)

READYTEX

Art Gallery

buy art
rent art
exclusive artists

www.readytexartgallery.com
Phone +597 421750 WhatsApp +597 8945911

**Wilt u graag
Omhoog blijven ontvangen?
Help ons en doneer!**

**Uw bijdrage kunt u storten op
rekening nr. 10.35.169**

**bij De Surinaamse Bank t.n.v.
R.K. Bisdom**

**met vermelding:
DONATIE OMHOOG**

**Onze hartelijke dank
aan degene die reeds bijdragen.**

**Elke bijdrage is van harte
welkom!**

KJS

Jubilee Youth Festival

**THEMA:
JONGEREN,
LAAT DE HOOP
JE BLIJ MAKEN.
~ROM. 12:12~**

**Talks, Workshop
Sport, Muziek**

**Gebed, Eucharistie
Candle Light
Procession**

Datum: 04 - 07 September 2025
Leeftijd: 13 - 24 jaar
Complex: Asewa 'Otono / Christoforus internaat
Prinsessestraat #46
Bijdrage: SRD 750,-
Registratie online

Don't forget to bring your friends!

Op De Verkooptafel

Tweedehandse boeken te koop in de Frater Lambertus Bibliotheek.

Openingstijden: Maandag, dinsdag, woensdag, donderdag: 08.00–14.00u

Vrijdag: gesloten

Adres: Mgr. Wulfinghstraat 2

Voor info: Monique Masé, tel. 426092 tst 251

Email: bibliotheek@bisdomparamaribo.org

Waarom mannen en vrouwen met hun lichaam zeggen

Allan & Barbara Pease

Door lichaamstaal straal je vaak onbewust iets anders uit dan je zelf denkt.

De schrijvers verduidelijken dit met veel humor aan de hand van psychologische, biologische en sociale inzichten. Dit boek vol herkenbare voorbeelden maakt je bewust van je lichaamstaal, wat handig is in situaties op het werk, met vrienden en in de liefde.

Utrecht: Het Spectrum - 407 blz.

Dit boek kost: Srd. 100,=

Waarom mannen en vrouwen met hun lichaam zeggen

wat ze eigenlijk niet willen vertellen

SPECTRUM

Voor de liefde geschapen: getuigenis Daniel-Ange

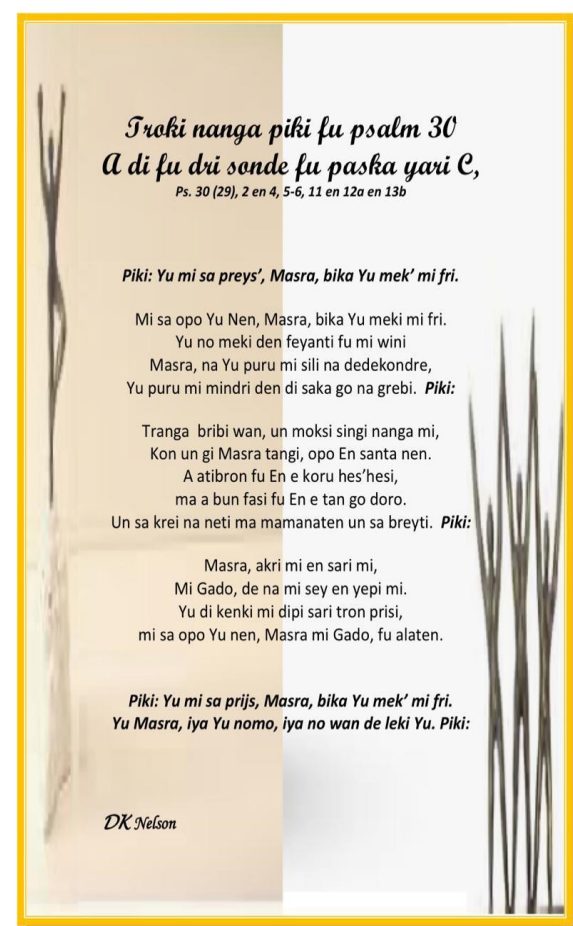
Daniel-Ange is een Franse monnik die het grootste deel van het jaar leeft als kluizenaar. Als hij uit zijn kluis komt, is hij zo vervuld van Gods aanwezigheid, dat hij allerlei soorten mensen diep weet te raken. Tegen iedereen wil hij zeggen: je bent zoveel mooier dan je denkt. Zoveel beter in staat om lief te hebben en te leven dan je voor mogelijk houdt. Hij hoopt dat na het lezen van dit boek uit je hart het jubelend gebed opstijgt dat ook Maria en Jezus gezongen hebben: "Dank voor het ontzagwekkend wonder dat ik ben!" (Ps.139-14).

Eindhoven: Stichting Getuigenis van Gods liefde – 194 blz.
Dit boek kost: Srd 30,=

Behalve bovengenoemde boeken zijn er andere leuke en interessante boeken op de verkooptafel tegen zeer aantrekkelijke prijzen.

U bent van harte welkom om te komen kijken, kopen (gepast betalen s.v.p.) en om te genieten van de vredige sfeer in de Frater Lambertus bibliotheek.

*Troki nanga piki fu psalm 30
A di fu dri sonde fu paska yari E,
Ps. 30 (29), 2 en 4, 5-6, 11 en 12a en 13b*

Piki: Yu mi sa preys', Masra, bika Yu mek' mi fri.

*Mi sa opo Yu Nen, Masra, bika Yu meki mi fri.
Yu no meki den feyanti fu mi wini
Masra, na Yu puru mi sili na dedekondre,
Yu puru mi mindri den di saka go na grebi. Piki:*

*Tranga briki wan, un moksi singi nanga mi,
Kon un gi Masra tangi, opo En santa nen.
A atibron fu En e koku hes'hesi,
ma a bun fasi fu En e tan go doro.
Un sa krei na neti ma mamananen un sa breyti. Piki:*

*Masra, akri mi en sari mi,
Mi Gado, de na mi sey en yepi mi.
Yu di kenki mi dipi sari tron prisi,
mi sa opo Yu nen, Masra mi Gado, fu alaten.*

*Piki: Yu mi sa prijs, Masra, bika Yu mek' mi fri.
Yu Masra, iya Yu nomo, iya no wan de leki Yu. Piki:*

D.K. Nelson

DE HOBDELSTOEL

Voor 2025 zijn we op zoek naar een sponsor die een gezond leesklimaat eveneens een warm hart toedraagt en zich geroepen voelt een steentje bij te dragen.

Voor informatie belt u gerust met Radio Immanuël, tel.47.20.20 (whatsapp: 8818030) en/of mail naar: bibliotheek@bisdomparamaribo.org.

Het wekelijks programma is een vrijwillig initiatief van de Frater Lambertus Bibliotheek met als doel om leesbevordering en het vredig karakter van deze speciale bibliotheek voor een breder publiek; zowel jong, als oud, onder de aandacht te brengen.

De gast neemt de luisteraar op de zondagavond ruim een halfuur mee in zijn/haar verhaal over een boek dat diepe indruk maakte, een inspiratiebron vormde en last-but-not-least: de liefde voor het "lezen" bracht.

Kinderprogramma Bromki fu tamara

Vredestichter Nelson Mandela zei: "op wie moeten we zuiniger zijn dan op onze kinderen, zij zijn de toekomst".

In Bromki fu tamara enthousiasmeren we lezen, spreken en actief luisteren. Voor 2025 zijn wij op zoek naar een duurzame sponsor die een gezond leesklimaat een warm hart toedraagt! Lezen = groeien, zodat Bromki's bloeien!

Voor info belt u Radio Immanuël, tel. 47.20.20 (whatsapp: 8818030) of mail naar Monique Masé via: bibliotheek@bisdomparamaribo.org.

Commentaar op de Lezingen van de 3e Zondag van Pasen(Jaar C)

Achtergrond van de eerste lezing

In de Handelingen van de Apostelen wordt ons door de schrijver Lucas een verslag gegeven van de ontwikkelingen en groei van de jonge Kerk vanaf de Hemelvaart van de Heer. In deze passage van hoofdstuk 5 horen we hoe de hogepriesters en het Sanhedrin zich nu ook op de apostelen zijn gaan richten. Het Sanhedrin is de Hoge Raad die de religieuze leiding van Israël uitmaakte en die Jezus verworpen hadden en van Pilatus de kruisdood geëist hadden. Ze wilden de hele beweging rond Jezus met wortel en tak uitrukken en dan vooral de verkondiging dat Jezus verreezen was, dat Hij dus werkelijk de door God gezonden Messias was. De hogepriesters en het Sanhedrin waren van haat vervuld jegens de apostelen. En dan vooral tegen de verkondiging dat Jezus de Zoon van God was, dat Hij door de kruisdood verlossing en vergeving van zonden gebracht had en dat Hij als de verreezen, levende Heer nog steeds wonderen verrichtte door het werk van de apostelen en de jonge Kerk. We horen hoe zij de apostelen laten arresteren, maar hoe Petrus de woordvoerder en leider is, die zonder vrees spreekt. Petrus getuigt moedig van de Heer en hij met de andere apostelen zijn nu niet meer bang van de vervolging die de hogepriesters en het Sanhedrin tegen hun kunnen richten, omdat zij nu een nieuwe kracht vinden in de kennis dat de levende Heer met hen is. Dat plaatst hun aardse leven in een ander, hoger perspectief.

Eerste lezing: Handelingen der Apostelen 5: 27-32. 40b-41

In die dagen ondervroeg de hogepriester de apostelen: "Hebben wij u niet uitdrukkelijk verboden in de naam van Jezus onderricht te geven? Door uw toedoen is heel Jeruzalem vol van uw leer. Bovendien wilt gij ons het bloed van die man aanrekenen." Maar Petrus en de andere apostelen gaven ten antwoord: "Men moet God meer gehoorzamen dan de mensen. De God van onze vaders heeft Jezus ten leven gewekt, aan wie gij u vergrepen hebt door Hem aan het kruis te slaan. Hem heeft God als Leidsman en Verlosser verheven aan zijn rechterhand om aan Israël bekering en kwijtschelding van zonden te schenken. Van dit alles zijn wij getuigen, maar ook de heilige Geest die God geschonken heeft aan wie Hem gehoorzamen." Maar men verbood de apostelen te spreken in de naam van Jezus en stelde hen in vrijheid. Zij verlieten de Hoge Raad, verheugd dat ze waardig bevonden waren smaad te lijden omwille van Jezus' naam.

Tussenzang: Psalm 30

U zal ik loven, Heer, want Gij hebt mij bevrijd.

1. U zal ik loven, Heer, want Gij hebt mij bevrijd, Gij hebt mijn vijanden niet laten zegevieren. Heer, uit het dodenrijk hebt Gij mijn ziel verlost, Gij hebt mij losgemaakt van die ten grave dalen.

2. Bezingt de Heer dan met mij, al zijn vromen, en dankt zijn Naam die hoogverheven is. Zijn toorn duurt kort, maar zijn genade levenslang, de avond brengt gewezen, de ochtend blijdschap.

3. Heer, luister en ontferm u over mij, mijn God, sta mij terzijde met uw hulp. Gij hebt mijn rouwklacht in een vreugdedans veranderd, U zal ik loven, Heer mijn God, in eeuwigheid.

"Wanneer de verreezen Heer de vermoeide apostelen een grote visvangst laat ervaren, zoals drie jaar geleden al eens was gebeurd, dan weten ze: Hij is er weer!"

Achtergrond van de tweede lezing (Openbaring 5: 11-14)

Het boek der Openbaring bestaat uit visioenen en mystieke profetieën die tot doel hadden om moed te geven aan de jonge Kerk, die hevig vervolgd werd door zowel de Joodse religieuze leiding van de hogepriesters en het Sanhedrin als door het Romeinse Rijk. De vervolgingen waren vaak bloedig, vele moedige gelovigen werden gemarteld, soms in openlucht stadions gekruisigd, door hongerige wilde beesten verscheurd of in brand gestoken. De Christenen kregen namelijk de schuld van alles wat mis ging en zo waren vele mensen van de bevolking van het Romeinse Rijk opgehitst tegen het Christelijk geloof en die stemden in met de vervolgingen. Maar in de visioenen die opgetekend staan in het boek der Openbaring blijkt steeds weer dat Jezus het Lam is dat aan het kruis verlossing heeft gebracht van de machten der duisternis en de slavernij van de zonde, en dat Hij verhoogd is in de hemelse heerlijkheid die Hij had vóór Hij mens werd in de schoot van Maria. In het visioen van deze lezing wordt de diepe betekenis van Zijn kruisdood aangegeven door te verwijzen naar het paaslam dat in de nacht van de uittocht uit de slavernij van Egypte, in de tijd van Mozes, geslacht werd. Het bloed van het lam werd aan de deurposten gestreken zodat de engel des doods aan de Israëlieten voorbij zou gaan toen die nacht de eerstgeborenen van de Egyptenaren zouden sterven. Jezus is de Eerstgeborene van de Vader, de Eerstgeborene van een nieuwe schepping. Hij is het Lam dat wegneemt de zonden der wereld.

Tweede lezing: Openbaring 5: 11-14

Ik, Johannes zag toe en hoorde de stem van talloze engelen rondom de troon en de stem van levende wezens en van de oudsten; en hun getal was tienduizenden tienduizendtallen en duizenden duizendtallen; en zij riepen luid: "Waardig is het Lam dat geslacht werd te ontvangen de macht en de rijkdom, de wijsheid en de kracht, en eer en heerlijkheid en lof." En elk schepsel in de hemel en op de aarde en

onder de aarde en in de zee, het ganse heelal hoorde ik roepen: "Aan Hem die gezeten is op de troon en aan het Lam zij de lof en de eer en de roem en de kracht in de eeuwen der eeuwen!" En de vier levende wezens zeiden: "Amen." En de oudsten vielen in aanbidding neer.

Achtergrond van de evangelielezing: (Johannes 21: 1-14)

De evangelielezing van deze derde zondag van Pasen vertelt over de laatste verschijning van Jezus aan de apostelen. Ze waren naar Galilea gegaan omdat de Heer hen had aangegeven dat zij Hem daar nogmaals zouden zien. Dat gaf hen kracht en vol gelovige verwachting gingen zij naar Galilea en gingen vissen op het meer. Wanneer zij de hele nacht niets vangen en in de vroege ochtend iemand vanaf de oever hen toeroept om het net naar rechts uit te werpen en zij daar wel een grote hoeveelheid vissen vangen, dan is het voor de apostelen gelijk duidelijk dat het moment waarop zij hadden gewacht er is: de verreezen Heer is weer in hun midden. Hij was het die vanaf de verte tot hen had geroepen. De Heer geeft hen Zijn aandacht en liefde, Hij wijst met het breken van het brood en de gegrilde vis de weg aan waarop Hij in het vervolg op bijzondere wijze bij hen zal zijn, namelijk in de Eucharistie. Daar zal Hij hun kracht zijn, hun doen delen in de verlossing en vergeving van het kruis, en hen geestelijk voeden met het Woord en met Zijn Lichaam en Bloed. De Heer vertrouwt Petrus de leiding van de jonge Kerk toe en voorspelt nu reeds dat Petrus eens door de marteldood van Hem zal getuigen. "Wanneer ge oud zijt, zult ge uw handen uitstrekken". Dit is een profetie dat Petrus door de kruisiging zal sterven voor de Heer. Jaren later gebeurt dat in Rome, waar Petrus tijdens de vervolgingen onder keizer Nero gevangen wordt genomen en in het grote openluchtstadion met vele andere Christenen wordt gekruisigd.

Wordt vervolgd op pagina 5

Commentaar op de Lezingen van de 3e Zondag van Pasen(Jaar C)

Evangelie: Johannes 21: 1-14

In die tijd verscheen Jezus andermaal aan de leerlingen bij het meer van Tiberias. De verschijning verliep als volgt: Er waren bijeen Simon Petrus, Tomas die ook Didymus genoemd wordt, Natanaël uit Kana in Galilea, de zonen van Zebedeus en nog twee van zijn leerlingen. Simon Petrus zei tot hen: "Ik ga vissen." Zij antwoordden: "Dan gaan wij mee." Zij gingen dus op weg en klommen in de boot maar ze vingen die nacht niets. Toen het reeds morgen begon te worden stond Jezus aan het strand, maar de leerlingen wisten niet dat het Jezus was. Jezus sprak hen aan: "Vrienden, hebben jullie soms wat vis?" "Neen," zeiden ze. Toen beval Hij hun: "Werpt het net uit, rechts van de boot, daar zult ge iets vangen." Nadat ze dit gedaan hadden, waren ze niet meer bij machte het net op te halen vanwege de grote hoeveelheid vissen. Daarop zei de leerling van wie Jezus veel hield tot Petrus: "Het is de Heer!" Toen Simon Petrus hoorde dat het de Heer was trok hij zijn bovenkleed aan – want hij droeg slechts een onderkleed – en sprong in het meer. De andere leerlingen kwamen met de boot, want zij waren niet ver van de kust, slechts ongeveer tweehonderd el, en sleepten het net met de vissen achter zich aan. Toen zij aan land waren gestapt, zagen zij dat er een houtskoolvuur was aangelegd met vis erop en brood. Jezus sprak tot hen: "Haalt wat van de vis die gij juist gevangen hebt." Simon Petrus ging weer aan boord en sleepte het net aan land. Het was vol grote vissen, honderddrieënvijftig stuks en ofschoon het er zoveel waren, scheurde het net niet. Jezus zei hun: "Komt ontbijten." Wetend dat het de Heer was durfde geen van de leerlingen Hem vragen: "Wie zijt Gij?" Jezus trad dichterbij, nam het brood en gaf het hun en zo ook de vis. Dit was nu de derde keer dat Jezus aan de leerlingen verscheen sinds Hij uit de doden was opgestaan. Na het ontbijt zei Jezus tot Simon Petrus: "Simon, zoon van Johannes, hebt gij Mij meer lief dan dezen Mij liefhebben?" Hij antwoordde: "Ja Heer, Gij weet dat ik U bemin." Jezus zei hem: "Weid mijn lammeren." Nog een tweede maal zei Hij tot hem: "Simon, zoon van Johannes, hebt ge Mij lief?" En deze antwoordde: "Ja Heer, Gij weet dat ik U bemin. Jezus hernam: "Hoed mijn schapen." Voor de derde maal vroeg Hij: "Simon, zoon van Johannes, hebt ge Mij lief?" Nu werd Petrus bedroefd, omdat Hij hem voor de derde maal vroeg: Hebt ge Mij lief? en hij zeide Hem: "Heer, Gij weet alles; Gij weet dat ik U bemin. Daarop zei Jezus hem: "Weid mijn schapen. Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Toen ge jong waart deed ge zelf uw gordel om en ging waarheen ge wilde, maar wanneer ge oud zijt zult ge uw handen uitstrekken, een ander zal u omgorden en u brengen waarheen ge niet wilt." Hiermee zinspeelde Hij op de dood waardoor Hij God zou verheerlijken. En na deze woorden zei Hij hem: "Volg Mij."

Overweging:

God blijft bezig met mensen! Hij blijft naar wegen zoeken om de mogelijkheden die Hij in mensen ziet, tot bloei te brengen. Hij zoekt naar wegen om mensen op te tillen boven het middelmatige, en hen te doen groeien in creativiteit: in hun relaties, in hun gezin en familiekring, in hun inzet voor het goede om hen heen. Dit is wat we in het evangelie van vandaag zien gebeuren bij de apostelen.

"Heer, Gij weet alles! Gij weet dat ik U bemin". Daarop zei Jezus Petrus: "Weid Mijn schapen".

Simon Petrus en de apostelen waren na alle aangrijpende gebeurtenissen van de gruwelijke kruisdood van Jezus en de verwarrende ervaringen van Zijn verschijningen weer teruggekeerd naar Galilea. Zij wisten ondertussen dat hun verrezen Meester met hen bezig bleef. Hij had aan Maria Magdalena gezegd dat zij naar Galilea terug moesten gaan en zij Hem daar nog een laatste keer zouden zien, dus hadden zij dat gedaan.

Wanneer was dan dat moment dat de apostelen begonnen te beseffen: Hij is er weer!? Dat was het moment toen de netten onverwacht barstensvol vissen zaten na een nacht van niets te vangen en na de woorden van iemand vanaf de oever om de netten nu rechts van de boot uit te gooien. Dat was het moment toen ze wisten dat hun verrezen Meester er weer was. Toen ervaarden zij ook zo iets van: "ons leven is toch weer vruchtbaar, misschien wel anders, maar de Meester geeft ons nieuwe hoop, inspiratie, een dieper perspectief".

Die onverwachte volle netten: dat zijn de momenten waarop we die onzekerheid durven loslaten en gewoon heel diep weten: "Het komt goed. Het hangt niet alleen van mij af. Masra del!"

Maar Christus leidt ons nooit alleen naar oppervlakkige vreugde. Wanneer Hij ons echt wilt laten groeien in inzicht in onszelf en in het leven, ons wilt doen groeien in diepere menselijke betrokkenheid en volwassenheid, dan laat de Heer ons soms eerst iets meemaken dat in eerste instantie pijn doet vóór het ons tot die groei brengt. De verrezen Heer blijkt namelijk een houtskoolvuur te hebben aangelegd op het strand. En bij dit houtskoolvuur vraagt Hij Petrus tot drie keer toe: "Simon, hebt gij Mij lief, nog meer dan de anderen Mij liefhebben?"

Een houtskoolvuur: wist u dat er in heel het Nieuwe Testament maar twee keer gesproken wordt van specifiek een houtskoolvuur? Het Griekse woord voor houtskoolvuur komt in het Nieuwe Testament alleen hier voor in hoofdstuk 21 van het evangelie van Johannes en dan in ditzelfde evangelie drie hoofdstukken tevoren, in hoofdstuk 18. Toen werd er ook een houtskoolvuur genoemd, waar uitgerekend deze zelfde Simon Petrus bij had gestaan. Dat was in die verschrikkelijke nacht geweest

toen alles in elkaar stortte: Jezus met bruto geweld gearresteerd, verwarring, angst, paniek onder de apostelen. Petrus had op afstand gevolgd en was via een bekende toegelaten tot die binnenplaats van de woning van de hogepriester. En daar aan een houtskoolvuur had iemand tot Petrus gezegd: "He, wacht even: jij bent ook één van Zijn leerlingen!" Paniek en angst had Petrus om de keel gegrepen! Nu gaan ze mij ook pakken! En tot drie keer toe had hij bij dat houtskoolvuur uitgeroepen dat hij die Jezus helemaal niet kende! Jezus had hem toen vanuit de verte aangekeken, een haan had gekraaid, en Petrus had zich uit de voeten gemaakt, bitter wenend.

Dus nu, weken later, aan het strand van het Meer van Galilea, is het plotseling alsof het gisteren gebeurd was. Wanneer Jezus Petrus tot drie maal vraagt of hij Hem liefheeft, begrijpt Petrus héél goed waarom. Het is een confrontatie met zijn gebrek aan standvastigheid die nacht, maar ook met zijn te grote gericht zijn op zichzelf. Het is een kijken in de spiegel en je donkere kanten pijnlijk onder ogen moeten zien.

Pas als wij durven kijken naar onze eigen donkere kanten, waar soms bijna niemand van weet, kan Christus ons, net als Petrus, brengen tot die echte groei. Vaak willen wij uit onze herinneringen en ons zelfbeeld die dingen wegduwen die slecht waren, kanten aan ons verleden die we liever willen vergeten, of de agressiviteit of het egoïsme of de afgunst of de oneerlijkheid die toch ergens sluimeren in onze ziel. Maar het is wanneer we Jezus ook daarin toelaten, in het bewustzijn dat Zijn grenzeloze barmhartigheid ons begrijpt, ons vergeeft, en ons liefheeft, en als wij dan onze ziel voor Hem openen en net als Petrus zeggen: "Heer, Gij weet alles!", dan kan Hij Zijn genezend werk beginnen in onze ziel. Dan kan Hij ons brengen tot groei in menselijke liefde en betrokkenheid. Dan kan Hij ons maken tot herders, tot mensen die opvallen door hun zorgzaamheid, tot mensen die gekend zijn om een volwassen, liefdevolle kijk op het leven. De Heer zal ons door de stille kracht en wijsheid van de Heilige Geest in de loop der jaren vormen tot mensen die gekend zijn om een begripvol pastoraal hart voor hun gezinsleden en voor vele van hun medemensen.

Wordt vervolgd op pagina 5

Commentaar op de Lezingen van de 3e Zondag van Pasen(Jaar C)

Christus leeft en in Hem vinden wij alles wat wij nodig hebben. Hij zal ons soms mensen doen ontmoeten, die ons iets zeggen dat in eerste instantie pijn doet. Dat heeft Petrus die ochtend ook moeten meemaken. Of de Heer zal ons soms dingen laten meemaken die ons in eerste instantie boos en verontwaardigd maken, maar waarvan we gaan beseffen: "ik kom nu iets tegen van mezelf dat niet fijn is om naar te kijken, maar Heer, als u bij me blijft, als U in me blijft geloven en Mij hierin begeleidt,

dan zal ik hiervan leren en groeien". En dan zal Hij ook tot ons zeggen: "Weid mijn schapen". Want wij kunnen allemaal heel veel betekenen voor het werk van de Heer en voor de mensen om ons heen. Niemand is onbelangrijk in de ogen van de Heer. Hij heeft voor iedereen verschillende taken, verschillende initiatieven en vooral de roeping tot liefde, de roeping om anderen te inspireren tot geloof in Jezus, de roeping om de verlossing van het kruis en de kracht van de levende Heer

steeds meer bekend te maken in onze moderne wereld. De wereld is vele opzichten een grote puinhoop en heeft verlossing en verandering nodig. De wereld heeft het evangelie nodig. En wij kunnen daarin een heel klein beetje van betekenis zijn. "Weid Mijn schapen" is een krachtige oproep om een levendige kerkgemeenschap te zijn, die trouw is aan onze drieëne God. Het is een oproep van Hem, die zelf de bron is van alle liefde! Daar wil ik deel van zijn! Ik hoop u ook! Gado blesi!!

De DOOD, heeft soms een KOMMA....

In Asewa 'Otono deelde een zuster met diepe emotie haar getuigenis: de dood had aan haar levenspoort geklopt, maar de hoeder van haar leven Jezus kwam ertussen en greep tijd in. Haar voeten waren net als Lazarus gebonden en dus gereed gemaakt voor de oversteek. Zij is het levend bewijs van een "DEDE WIKI"-wonder, een krachtig voorbeeld van hoop en goddelijke interventie. Deze ervaring van wonderbaarlijke redding vond weerklank in de harten van velen. Zr. Gerda Alvares-Misidjang heeft met heel veel passie vier eendaagse retraites geleid in maart en april. Zij ontvouwde onder de titel "Hoop is een vast Anker" het verhaal van Lazarus als een kostbaar geschenk van hoop en troost.

Wocodienst

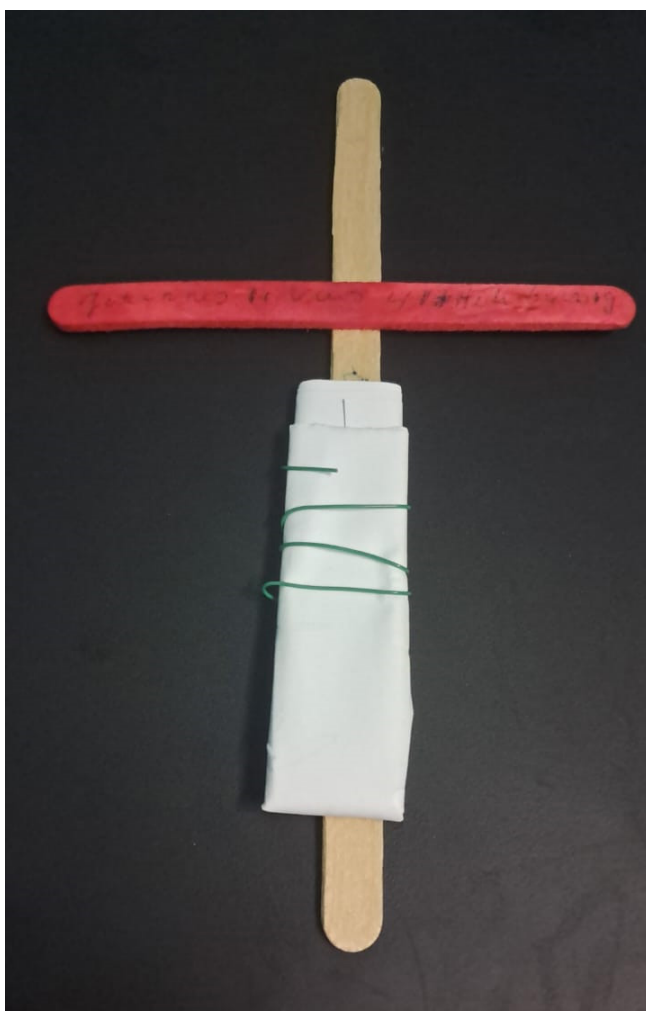
Als een heldere spiegel toonde het evangelie van Johannes 11:1-44 tijdens de inspirerende Woco-dienst de diepten van hoop en opstanding. Met onze handen op de borst werden we geconfronteerd met indringende vragen: "Als je vandaag dood verklaard zou worden en voor Gods troon zou staan, welk antwoord zou je geven op de vraag naar het recht op het eeuwig leven?" Zou het de frequentie van kerkbezoek zijn, de toewijding als Gods dienaar, of de trouw aan een gebedsgroep? Of knaagt er nog iets in de stilte van ons geweten, iets dat onbesproken is gebleven met Hem? Want de dood, die sluipende schaduw, kent geen afspraak en de tijd die ons is toevertrouwd, kan onverwachts ten einde lopen.

De steen is weggerold: Een Wonder van God

Als gezonken schepen lagen Maria en Marta's hoop op de bodem van hun verdriet in de film "The Chosen". "Was U hier maar geweest, Heer..." fluisterden hun gebroken harten, waar eens een vurig geloof had gebrand was nu een vlammetje van hoop overgebleven. "Was U hier maar geweest, Heer, dan was Lazarus niet gestorven..." Jezus' bevel klonk helder: "Rol de steen weg!" Twijfel vulde de lucht, vermengd met de vrees voor de stank van het ontbindende lichaam van Lazarus, die immers al vier dagen dood was. Maar na Jezus' gebed tot God verscheen een hevige wind van goddelijke kracht. Jezus sprak met absolute overtuiging: "Lazarus, kom naar buiten!" Versteende en verbaasde gezichten vulden het tafereel toen een in wit linnen gewikkelde gestalte uit het donkere graf tevoorschijn kwam.

Emoties bij de opdracht van symbolische gebondenheid

De verstikkende stilte van het graf werd

voelbaar toen lange zwachtels de handen van de deelnemers in Asewa 'Otono strak vastbonden. Deze fysieke binding, geïnitieerd door het aangrijpende verhaal van de gebonden Lazarus, opende de deur naar een intense innerlijke reis. "Sluit je ogen," fluisterde zr. Gerda, "en voel de verstikkende hitte in de kist." Symbolisch daalden wij af in de duisternis, ervoeren de gevangenschap in de verstikkende greep van de doodskist. Het losmaken van het lint voelde hierna aan als een bevrijding van de boeien van pijn, angst, wrok, het onkruid van niet-vergeven – de "hebi" die ons gevangen houdt. De frisse lucht tijdens een wandeling in de natuur die volgde, gaf ons de zuurstof om in vrijheid met Jezus verder te wandelen.

Bidden aan een Kruis: Een verlanglijst

Een houten kruis werd het stille altaar van onze innerlijke strijd en diepste verlangens. Op het kruis schreven wij het vers uit Johannes 11 dat ons het meest raakte. Op een blanco bladzijde werden persoonlijke obstakels en diepe verlangens opgeschreven. Deze geheimen werden opgevouwen en met draad aan het kruis vastgemaakt als een stille roep om hulp naar de hemel. "Help ons, Heer!" Het kruis, nu een kostbaar symbool, rust op tafels en in gebedsruimtes in de huizen van elke deelnemer,

wachtend op dagelijkse gebeden tot de Heer. Over drie maanden zal de stilte wellicht plaatsmaken voor een getuigenis, wanneer ieder de persoonlijke verhooring van zijn of haar gebedspunten zal evalueren.

Bidden voor elkaar: Een stroom van tranen en kracht In teams van twee harten vonden deelnemers elkaar liefdevol in gebed. Er vloeyde tranen van ontroering, terwijl gebrokenheid en verlangens samensmolten in vurige smeekbeden. Handen rustten op harten, zoekend naar genezing door de kracht van de Heilige Geest. Voor één mannelijke deelnemer was een gebed als een sleutel die precies in het slot van zijn ziel paste, waardoor een onuitgesproken waarheid aan het licht kwam: zijn moeite met vergeven. Als een koele bries leidde de Heilige Geest de gebeden.

Persoonlijke ervaringen: Een keerpunt van Hoop

Een zuster offerde haar zaterdag op vanwege een stille honger naar een diepere verbinding met God. De stille momenten werden vruchtbare grond voor antwoorden op al haar vragen. Ze proefde de troost van een Jezus die meeweent in tijden van verdriet. Zijn nabijheid en troost heeft zij als een warme deken tot in haar ziel gevoeld. De retraite was geen vluchtige ervaring, maar een keerpunt, een zachte uitnodiging om als pelgrims van hoop verder te reizen. Een andere zuster zag alles in het leven als vanzelfsprekend totdat ze plotseling ziek werd. Deze zuster had zich geestelijk voorbereid op de retraite en God vooraf gevraagd om openbaringen, en ervoer Zijn timing als perfect. Ze leerde de waarde van het leven opnieuw kennen door haar ziekte. Ballast werd radicaal overboord gegooit, en een onverwachte kracht stuwde haar voort. Zelfs wanneer we ons geestelijk dood voelen... is dit soms slechts een komma, een adempauze in ons levensverhaal. Juist in die beproevingen worden we gevormd, en kunnen wonderen onverwachts volgen. Doe je volgend jaar mee aan de retraite in de veertigdagentijd?

Opgemaakt door Cheryl Jacott-Daal

Het Commentaar op de lezingen Staat er al vanaf vrijdag op de website van Omhoog:
<https://omhoog.org/>
Op de website heeft u de mogelijkheid om interactief deel te nemen door een reactie te geven op dit commentaar.

De Geloofwijzer

Maandag 05 mei

Eerste lezing Hand.6,8-15
Tussenzang Ps.119,23-24.26-27.29-30
Evangelie Joh.6,22-29

Dagtekst:
Verrezen is de goede Herder die zijn leven gaf voor zijn schapen en voor zijn kudde is gestorven. Alleluia.

Overweging:
In de eerste paasweek hebben we in het evangelie de paasverhalen gelezen. De evangeliën van de tweede en derde week vertellen ons van de Sacramenten, die uit het Paasmysterie voortkomen: Doopsel en Eucharistie. In het gesprek van Jezus met Nicodemus in Johannes 3 klinkt de oproep, dat we allen herboren moeten worden tot verlorene paasmensen, die het oude leven van ongelooft en liefdeloosheid achter zich gelaten hebben. Vervolgens geeft Johannes 6 ons, uitgaande van de wonderbare broodvermenigvuldiging, uitleg over de ware betekenis van de Eucharistie voor ons. Jezus wil ons voedsel zijn ten eeuwigden leven. Jezus heeft het wonder verricht van de wonderbare broodvermenigvuldiging. Dit heeft grote indruk gemaakt op de menigte. In Jezus’ tijd was brood het vaste bestanddeel van het dagelijkse menu. Brood werd gegeten bij alle andere spijzen. Maar het was ook een tijd dat er geen brood was. Hongergevoelens waren niet vreemd bij de meeste mensen. Als er dan iemand is, die op een wonderbaarlijke wijze met vijf broden en twee vissen een grote menigte tot verzadiging toe te eten kan geven, dan ligt het voor de hand, dat men zo iemand niet meer wil laten weggaan. Men gaat dus op zoek naar Jezus. Centraal staat vandaag de reactie van Jezus, wanneer de mensen Hem hebben gevonden. Men had misschien een enthousiaste Jezus verwacht, vol vreugde omdat de mensen Hem zoeken. Hij zou dus indruk op de mensen hebben gemaakt. Maar Jezus reageert niet alleen heel gereserveerd maar zelfs afwijzend. Hij doorziet het gedrag van de mensen die Hem enkel als een broodleverancier beschouwen. Het is handig om zo iemand in de buurt te hebben. Maar daarvoor wil Jezus zich niet laten lenen. “Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Niet omdat gij tekenen gezien hebt zoekt ge Mij, maar omdat gij van de broden hebt gegeten, tot uw honger was gestild.” Jezus wil meer zijn dan een broodtovenaar. Jezus ziet hoe de echte honger bij deze mensen nog niet gestild is. Hun diepste honger is nog aanwezig: hun honger naar liefde en geluk; hun honger naar een antwoord op hun diepste levensvragen. Daarom zijn antwoord: “Werkt niet voor het voedsel dat vergaat, maar voor het voedsel dat blijft ten eeuwigden leven.” Dat ware brood van het eeuwige leven wil Jezus voor hen zijn. We vieren Eucharistie. Jezus deelt zich als brood aan ons uit om in ons te leven. Daarmee ontvangen wij eeuwig leven. Moge de Heer onze profiteersmentaliteit veranderen in ontvankelijkheid voor Hem om zo Gods liefde in ons op te nemen.

Gebod:
God, om dwalenden de weg te wijzen laat Gij het licht schijnen van uw waarheid. Geef dat allen die zich christen noemen afwijzen wat aan deze naam afbreuk doet en nastreven wat

daaraan beantwoordt. Door onze Heer Jezus Christus, uw Zoon. Amen.

Dinsdag 06 mei

Eerste lezing Hand.7,51-8,1a
Tussenzang Ps.31,3cd-4.6-8a.17.21ab
Evangelie Joh.6,30-35

Dagtekst:
Apok.19,5;12,10: Allen die met eerbied naar God opzien, moeten Hem hulde brengen, wie zij ook zijn. Want gekomen is het heil en de macht en de heerschappij van zijn Gezalfde, alleluia.

Overweging:
De liturgie van deze derde Paasweek geeft ons uitleg van de Eucharistie. Uitgangspunt is het wonder teken van de wonderbare broodvermenigvuldiging. Met vijf broden en twee vissen heeft Jezus de menigte tot verzadiging toe gevoed. Dit wonder maakt grote indruk op de mensen. Jezus had zich zo populair kunnen maken bij de menigte. Voor Jezus wordt nu concreet wat Hij als een bekoring in de woestijn had afgezworen. Daar had de verleider Hem uitgedaagd om van stenen brood te maken. In de ogen van velen zou Jezus dan werkelijk iets hebben opgelost van de nood in de wereld. Toch wijst Jezus deze weg af. Hij wil geen broodleverancier worden. Hij wil als persoon het Brood van het eeuwige leven schenken. Hij vraagt geloof in zijn eigen persoon. Maar dat is voor de menigte een grote verwaandheid. Vandaar de vraag: “Wat voor teken doet Gij dan wel, waardoor wij kunnen zien dat wij in U moeten geloven?” Doe minstens als Mozes, op wiens gebed er brood uit de hemel afgedaald. Maar ook zo’n wonder wil Jezus niet herhalen, want het gaat de mensen weer enkel om brood om daarmee hun buik te vullen en zo het hongergevoel te verdrijven. Jezus wil hen Brood van het eeuwige leven schenken, dat het Brood is, dat de hemelse Vader geeft. Dat stilt alle honger. Zo houdt Jezus hen voor. Maar nog blijft de menigte bij het verlangen naar brood voor hun buik, ook al zeggen ze: “Heer, geef ons te allen tijde dat brood.” Daarop geeft Jezus de uitleg van de betekenis van het ware Brood, dat niet voor de buik bestemd is, maar dat juist de diepste honger in ons stilt en voedsel is tot het eeuwige leven: “Ik ben het brood des levens: wie tot Mij komt zal geen honger meer hebben, en wie in Mij gelooft zal nooit meer dorst krijgen.” Het voedsel dat Jezus ons reikt, brengt ons tot een band met Hem. Normaal gesproken wordt brood in het lichaam opgenomen. Nu is het omgekeerd. Wanneer wij het Brood van het eeuwige leven eten, dat Jezus ons aanreikt, dan wordt Hij in ons opgenomen en gaat leven in ons hart. Mogen wij in deze Eucharistie ons hart voor de Heer openen, opdat Hij in ons mag wonen.

Gebod:
God, Gij opent de toegang tot uw hemels Rijk voor hen die herboren zijn uit het water en de heilige Geest. Schenk uw gelovigen genade; laat hun die gezuiverd zijn van alle zonden, nooit ontnomen worden wat Gij in uw liefde hebt beloofd. Amen.

Woensdag 07 mei

Eerste lezing Hand.8,1-8
Tussenzang Ps.66,1-3a.4-7a

Evangelie Joh.6,35-40

Dagtekst:
Ps.71(70),8 en 23: Mijn mond zij vol van uw lof om U te bezingen. Woorden van vreugde komen over mijn lippen als ik U ga prijzen. Alleluia.

Overweging:
De Kerk kent periodes van succes en bloei, maar ook tijden van neergang, vervolging en boze mensen. Wij die de woorden van de Bijbel vandaag lezen, kunnen dat zien gebeuren. In de Handelingen zijn degenen die Stefanus stenigden boos en gewelddadig. De Kerk wordt vervolgd en het geloof in Christus bestreden. Terwijl bij Filippus in Samaria – oorspronkelijk het land waar niet de ware gelovigen woonden – het Woord van God bij mensen wél wortel schiet. In het evangelie is het gehoor van Jezus ook verdeeld. De apostelen blijven wel, belijden met Petrus dat Hij woorden van eeuwig leven heeft. Maar vele anderen keren zich boos af van de broodrede, en geloven niet dat Jezus het levende Brood is dat uit de hemel neerdaalt. Vanwaar die woede, die afkeer? Mensen zijn zo wisselvallig als wat. Eerst met de vijfduizend eten van de broden en de vissen tot ze verzadigd waren, maar afhaken als er dan geloof in de persoon van Jezus gevraagd wordt. In de rij staan voor aardse brood waarvan je honger blijft houden, en weglopen voor het Brood waarbij je in eeuwigheid geen honger meer krijgt. Je zou denken: waarom zo dom zijn en niet geloven? Maar veel mensen gebruiken niet de ogen van hun geloof en zijn blind voor Gods werking. Dat was bij Jezus zo en dat was zo in de tijd van de jonge Kerk, in de Handelingen. God doet wonder tekenen en de mensen zien ze niet. Dat herhaalt zich in onze tijd ook weer. De generaties die van huis uit katholiek zijn, haken massaal af. Ze zijn gedoopt, hebben het Levende Brood ontvangen bij hun eerste Communie, maar waar zijn de gelovigen nou? Op sommige plaatsen zitten er op zondag nog geen 25 mensen meer in de kerk op zondag. Waar zijn die katholieke Limburgers nou? En waarom? Wat we ook zien in deze tijd is dat vanuit de heidenen, de ongedoopten en mensen die niet met Jezus zijn opgegroeid, net als in Samaria destijds, een nieuwe belangstelling ontstaat voor God en Christus. Jonge mensen die verlangen naar Gods wonderen, die de ogen van hun hart open hebben en wél verlangen naar de Eucharistie, Jezus willen aanbidden en door Hem aangeraakt worden. Net als in de tijd van de Handelingen dus: de Kerk groeit, op een nieuwe manier, terwijl de oude gelovigen de nieuwe voor gek verslijten. Zo werkt God. Het is zijn Kerk en het is geen louter mensenwerk. Hij wekt bij sommigen het geloof, op een nieuwe manier. Het gebeurt, deze wonderen. Zien we ze niet?

Gebod:
Heer, wees uw dienaars nabij en toon hun uw welwillendheid: Gij hebt ons de genade van het geloof geschonken; laat ons ook voor eeuwig deel hebben aan de verrijzenis van uw Zoon. Die met U leeft en heerst in de eeuwen der eeuwen. Amen.

Wordt vervolgd op pagina 7

De Geloofwijzer

Donderdag 08 mei

Eerste lezing Hand.8,26-40
Tussenzang ps.66,8-9.16-17.20
Evangelie Joh.6,44-51

Dagtekst:
Heilige mannen zijn het, door God vrienden genoemd, die zich eeuwige roem hebben verworven door de verkondiging van de goddelijke waarheid.

Overweging:
We hebben het in onze tijd veel over de ‘missionaire parochie’ en een nieuwe evangelisatie. Vaak worden er dan allerlei boeken geschreven, of net als bij de wereldwijde synodes vergaderingen gehouden, processen gestart, deskundigen ingevlogen en aan het einde van de dag zitten we nog te mopperen dat er zo weinig mensen naar de Mis komen. Waar gaat het dan mis? Luister naar de prachtige gebeurtenis in de Handelingen vandaag. Hoe God werkt en zijn Naam groot is door mensen! Diaken Filippus oogst succes, dat hoorden we gisteren al, toen hij in Samaria was. Nu is hij een stuk zuidelijker aanbeland, langs de kustweg naar Gaza, Waarom is hij op die plaatsen? Omdat hij zich laat leiden door de Heilige Geest. Dat is het eerste wat de missionaris moet doen. Zijn hart openen voor de werking van Gods Geest. Alle menselijke methodes zijn ondergeschikt. Niet wat wij met zijn allen bedenken, maar wat God wil. Filippus doet dat gewoon, en misschien vroeg hij zich af waarom hij naar al die plaatsen ging. Wat gebeurt daar? Hij ontmoet daar iemand. Schijnbaar toevallig, maar voor Gods Geest zijn ontmoetingen nooit toeval. Filippus wil doen wat de Geest wil en dus luistert hij naar degene die daar toevallig is en gaat in gesprek. Luisterend op weg gaan met mensen is niet door een synodesecretariaat bedacht, het is zo oud als de Kerk. Hij stelt vragen: weet je wat je leest? Luisteren en spreken. Hij verkondigt Jezus. Op een eenvoudige en authentieke manier. Niet allerlei bijzaken, maar Jezus die als het Lam zijn leven heeft gegeven, kortom: het paasmysterie. De kern van ons geloof, zoals we in deze Paastijd beleven. We komen niet tot geloof, tenzij we in ons hart geraakt worden door Jezus’ liefde voor ons in kruis en verrijzenis. En dan raakt de Geest het hart van de Ethiopiër en hij komt tot geloof en wordt gedoopt. Filippus doet het werk van God en gaat weer verder, naar het Noorden langs de kust. Hoe worden wij een missionaire Kerk? Goed om er over te praten en te confereren. Maar nog beter is het te bidden, je door de Geest te laten leiden en op mensen af te stappen. Luisteren, ja, maar ook naar Jezus, de kernboodschap van het geloof. Het staat al in de Handelingen en wordt vandaag door de Geest aan de Kerk gegeven. Ga en doe evenzo.

Gebed:
God, Gij hebt door de heilige bisschoppen Wiro en Plechelmus en de heilige diaken Otger vele mensen uit de duisternis van het ongeloof geroepen tot het licht van de waarheid. Schenk ons op hun voorspraak standvastigheid in het geloof en volharding in de hoop overeenkomstig het Evangelie dat zij hebben verkondigd. Door onze Heer, Jezus Christus, uw Zoon, die met u left en heerst in de eeuwen der eeuwen. Amen.

Vrijdag 09 mei

Eerste lezing Hand. 9,1-20
Tussenzang Ps. 117,1-2
Evangelie Joh. 6,52-59

Dagtekst:
Apok.5,12: Het Lam dat geslacht werd is waardig macht te ontvangen, glorie en wijsheid, kracht en eerbetoon.

Overweging:
Voorafgaand aan het evangelie van vandaag had Jezus het teken van de wonderbare broodvermenigvuldiging verricht. Vandaag, in zijn uitleg van dat teken spreekt Hij over het eten van zijn Vlees en het drinken van zijn Bloed, als voedsel voor eeuwig leven. Daarmee grijpt Christus juist in de woorden van het evangelie van vandaag al heel duidelijk vooruit op de Eucharistie, waarin zijn Lichaam en Bloed op sacramentele wijze genuttigd zullen kunnen worden. De Joden vonden zijn woorden maar niks; ze raakten erover met elkaar in twist; zij vatten ze uitermate menselijk en aards op. “Hoe kan Hij ons zijn vlees te eten geven?” Maar Jezus blijft in zijn onderricht in de synagoge van Kafarnaum bij zijn woorden en verduidelijkt het nog eens: “Als gij het vlees van de Mensenzoon eet en zijn bloed drinkt, hebt gij het eeuwig leven in u. Mijn vlees is echt voedsel en mijn bloed is echte drank.” Deze woorden van Jezus moeten de toehoorders geweldig geschokt hebben en dat blijkt ook wel uit hun vraag: “Hoe kan Hij ons nu zijn vlees te eten geven?” De woorden van Christus waren blijkbaar niet voor een figuurlijke uitleg vatbaar. De Joden hadden dus wel goed verstaan wat Hij zei, maar zij waren er niet toe in staat het te begrijpen, te geloven wat Hij hen voorhield. Zijn woorden vroegen echt geloof en lieten geen ruimte over om ze op aardse en menselijke wijze op te vatten. Met hun afwijzing geven de Joden te kennen dat ze alleen vanuit hun eigen aardse en menselijke beperktheid zijn woorden en tekenen willen verstaan. Daarom blijft Christus spreken over wie Hij werkelijk is: “Ik zal hem doen opstaan op de laatste dag ... Wie mijn vlees eet en mijn bloed drinkt, blijft in Mij en Ik in hem ... Hij die Mij eet, zal leven door Mij.” Voor de Joden lieten deze woorden van Christus geen andere uitleg toe, dan dat Hij zichzelf als de goddelijke Messias openbaarde en juist dat konden ze niet gelovig aanvaarden. Ook later zal Jezus tot Marta zeggen: “Uw broer zal verrijzen.” En op haar antwoord, waarin zij haar geloof belijdt omtrent de ‘verrijzenis op de laatste dag’ zegt Jezus tot haar heel uitdrukkelijk: “Ik ben de verrijzenis en het leven. Wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven, en ieder die leeft in geloof in Mij, zal in eeuwigheid niet sterven. Geloof gij dit?” En haar antwoord is dan een eenvoudige maar duidelijke geloofsbelijdenis: “Ja, Heer, ik geloof vast dat Gij de Messias zijt, de Zoon Gods, die in de wereld komt.” Dat geloof wordt ook van ons gevraagd.

Gebed:
Almachtige God, wij hebben de genade leren kennen van Christus' verrijzenis. Wij vragen U: moge de Geest van Liefde ook ons doen verrijzen tot nieuw leven. Amen.

zaterdag 10 mei

Eerste lezing Hand. 9,31-42

Tussenzang Ps. 116,12-17
Evangelie Joh. 6,60-69

Dagtekst:
Kol.2,12: In de doop zijt gij met Christus begraven, maar ook met Hem verrezen, door uw geloof in de kracht van God die Hem uit de dood deed opstaan, alleluia.

Overweging:
In navolging van de verrezen Heer verricht de apostel Petrus vele wondertekenen. Zo horen wij hem vandaag een zekere Eneas doen opstaan uit zijn lichamelijke verlamdheid waardoor hij al acht jaren lang gekweld werd. Vervolgens wordt diezelfde Petrus te hulp geroepen bij een geliefde leerlinge van Jezus: Tabita. Zij was echter reeds gestorven. In tegenstelling echter tot de wenende familieleden en burens die Jezus tegenkwam bij het twaalf jarig meisje, zijn hier de wenende weduwen ondanks hun verdriet vol hoop. Waarom hadden zij anders Petrus geroepen. Uit kracht van dit geloof in de verrezen Heer doet Petrus de dode vrouw opstaan en geeft haar aan de heiligen en weduwen terug. Door dit geloofsgebeuren namen velen in Joppe het geloof aan. Hoe anders is de teneur in het evangelie. Had Jezus zelf in hoofdstuk 9 een lamme genezen en vervolgens de menigte gespijzigd door de wonderbare broodvermenigvuldiging. In tegenstelling tot Joppe is er hier geen geloof. De mensen hebben dankzij Jezus hun buikje gevuld. Nu Hij hen echter uitnodigt om in gelovige overgave met Hem op weg te gaan, laten zij het afweten. God wil in Jezus veel meer voor zijn volk betekenen dan dat Hij louter in hun lichamelijke noden voorziet. In Christus heeft Hij zichzelf gegeven. En wij worden uitgenodigd Hem op die weg van Liefde te volgen. Maar zoals in Joppe dient er een goede geest te heersen, een geest van geloof en overgave. “Het is namelijk de geest die levend maakt, het vlees is van geen nut.” Op dat moment zien de apostelen niet meer dan de wenende weduwen van Joppe. Die hadden in de liefdevolle zorg van Tabita de levende Heer erkend en daarom werd hun gebed verhoord. De apostelen doen gelukkig hetzelfde. Petrus belijdt ondanks alle twijfel en onrust die ook bij de apostelen geleefd zullen hebben: “Heer naar wie zouden wij gaan? Uw woorden zijn woorden van eeuwig leven en wij geloven en weten dat Gij de Heilige Gods zijt.” En door die keuze werd Petrus uiteindelijk, door Jezus’ lijden en kruis heen, zelf een bron van verrijzeniskrachten zoals wij dat in de eerste lezing mochten beleven.

Gebed:
God, Gij hebt hen die in U geloven vernieuwd door het water van het Doopsel. Wij vragen U: bescherm allen die in Christus zijn herboren; laat hen elke aanval van het kwade afslaan en de ontvangen genade trouw bewaren. Door onze Heer, Jezus Christus, uw Zoon. Amen.

Doneer uw bijdrage voor Omhoog op het rekening nr. 10.35.169

bij De Surinaamse Bank t.n.v. R.K. Bisdom met vermelding: DONATIE OMHOOG

